KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

ORGAN

FOR

KVINDESAGEN I DANMARK.

Nr. 20.

Udgaar hver Sondag. Abonnement 60 Øre pr. Kv. foruden Postpenge. Annoncer pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen d. 12. Oktbr. 1890.

III. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i Bladets Forsendelse bedes indgivet til det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Ud —.

Af

Ellen Munch.

Hvor drømmer man ikke om at komme ud —, hvor føler man sig ofte i vort Land, ja selv i Landets Hovedstad, som en Fugl i et Bur: man basker med Vingerne men kommer ikke videre.

Man vil se et Glimt af Evropas Civilisation i de store Verdensbyer, før faar Sjælen ingen Ro. Hvad hjælper det, at Østergade er bleven asfalteret, Livet dér bliver næppe evropæisk. Evropæisk — hvor hvert andet Menneske vender sig og staar stille, spærrer Færdselen, naar en Dame viser sig i et extravagant Toilette! Nej, Vejen er lang til Helikon! Vejen er lang fra Østergade til Evropas store Verdensstæder.

Eller man vil se Naturen, de snedækte Bjærge i Schweiz, være blandt Turisternes Skare, bestige Bjærge og leve det muntre, ubundne Rejseliv — men man naar det ikke, kun Drømmene bliver tilbage, og mens man drømmer, gaar Aarene.

Man har ikke Raad til at rejse. Billetten til Paris eller Schweitz har man ingen Penge til. Og man maa nøjes med at lytte til, hvad en eller anden kan fortælle derude fra den store Verden. Blodet ruller, mens man sidder og hører fortælle ..... om »Pilatus« f. Ex., hvorfra Øjet skuer Berner-Oberlandskædens snedækte Toppe og Vierwaldstättersøen, dybt nede ..... og saa den vidunderlige dejlige Alpeflora ved vor Fod. Eller om Montreux, hvor den elektriske Sporvogn næsten lydløst befordrer rejsende langs Genfersøens stille, blomsterduftende Kyst. Og om Italiens varme Sol, om den næsten bedøvende Blomsterduft, den gode Vin og de mørkøjede Mennesker, der ægger og pirrer ens Sanser — —.

Men de fleste af os faar ikke alt dette at se, hverken Bjærge med evig Sne, de store Verdensstæders pulserende Liv, Sydens Blomsterfarver eller Øjnenes Elektricitet, thi man har *ikke Raad.*

Og dog, man kunde naa det alt sammen, hvis en af Tidens største demokratiske Tanker gik sin sejrende Gang gennem Verden og kunde slaa Dumhedens og Egennyttens Indvendinger ned.

Det er Tanken om *Zonetarifen.*

Tanken blev bragt til Virkelighed i det fjærne Land i Østen, hvor et ungt, nyt Folk stræber frem for at overfløje Vestens Nationer, hvis Civilisation snart er overmoden, og som i al sin Radikalisme bliver tankefattigere Dag for Dag. Vi tænker paa Ungarn — Landet med de vidunderlige Bjærge, med »Tusend og en Nats« Grotter, med Ishuler, med vældige Skove og med de vidtstrakte Stepper — befolket af en frihedskærlig opadstræbende Nation, der for ikke saa mange Aar siden rev sig løs fra Germanerne og bød Slavernes Hundred-Tusender Trods.

Den demokratiske Idé, vi sigter til, er den Tanke, at det, der stavnsbinder Folk til deres Jordlod og By er som oftest kun Nøden: De kan ikke komme bort derfra; blot de kunde, vilde de flyve afsted og se alt det skønne, der er at se i denne Verden, og som kun saa faas Øjne har set. *Kunde man blot for en taalelig Pris se sig om i Verden, vilde alle rejse — saa at sige alle.*

Der vilde blive en Folkevandring fra det ene Hjørne af Evropa til det andet, men en fredelig Vandring, man vilde se sig om og vende hjem til sin Arne, beriget med ny Idéer og bedre udrustet til Livets Kamp.

Jærnbanetogene, der nu som oftest kun er halv fulde, vilde altid være fyldte, og hvor der nu kun gaar to Tog om Dagen, vilde der komme til at gaa tyve.

De rejsendes Tal vilde stige saa uhyre, at Jærnbanen, trods den langt lavere Taxt vilde vinde derved. Det er dog bedre at køre med et Tog med Tusend, der hver giver 2 Kr., end at køre med et Tog med halvtreds, der hver giver 10 Kr.

Udgifterne til Materiel og Personale vilde ikke tilnærmelsesvis sluge den Merindtægt; naar før kun ti hver Dag rejste den lange Strækning fra København til Aarhus, vilde der rejse hundrede, naar de kunde gøre det for et Par Kroner.

Den ungarske Jærnbaneminister fandt derfor paa at dele Ungarn i nogle faa Kredse. Indenfor en vis Kreds koster Billetten altid det samme uden Hensyn til, om man rejser kort eller langt, ligesom et Frimærke til et Brev til Roskilde koster det samme som et til Frederikshavn. Eller et Brev til Berlin koster det samme som et til Japan. Den fælles Taxt til hele Kredsen er saa bleven omtrent den, der gjaldt for den mindste Strækning indenfor Kredsen.

Det ny System, der kaldes Zonetarifsystemet, blev sat i Kraft i Ungarn for et Par Aar siden, og der gik ikke en Maaned efter Systemets Ikrafttræden, før Statens Indtægter ved Jærnbanen voxede kolossalt, og for hver eneste Maaned, der gaar, stiger Statens Indtægt. Banerne, der før knap bar sig, giver nu Millioners Overskud. Det ungarske Ministerium har nu bestemt at gaa videre paa den betraadte Bane: Man har besluttet at gøre Taxterne *endnu* billigere og at indføre det samme System med Hensyn til Godstrafiken.